

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2018, čj. KUKHK-25285/DS/2018/SR, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 6. 2020, čj. 30 A 115/2018-74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se v r a c í** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu **do 30 dnů** od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobce JUDr. Radka Bechyně, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí ze dne 9. 4. 2018, čj. PD/9656/2016/OD-VR/Kr, o námitkách žalobce proti záznamu o dosažení 12 bodů v registru řidičů [ve smyslu § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále „zákon o silničním provozu“)], které současně potvrdil. Žalovaný se neztotožnil s námitkami nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů a porušení principu legitimního očekávání, a to s odkazem na rozdílnou povahu správního řízení o jednotlivých přestupcích od řízení o námitkách proti provedení záznamu. Předmětem řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů je pouze posouzení, zda byl záznam proveden v souladu se zákonem, tedy na základě pravomocného rozhodnutí, zdali výše zaznamenaných bodů odpovídá zákonu o silničním provozu apod. Žalovaný neshledal natolik zásadní vady jednotlivých pokutových bloků, které by znemožňovaly jejich použití jako podkladu pro záznam bodů do registru.

[2] Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, v níž opět namítal, že jednotlivé pokutové bloky nejsou z dílčích důvodů způsobilými podklady pro provedení záznamu bodů do registru řidičů a že žalovaný ignoroval předložené důkazy (rozhodnutí jiných správních orgánů, které se dle žalobce kvalitou pokutových bloků jakožto podkladů záznamu z hlediska jejich způsobilosti zabývaly). Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Stejně jako žalovaný krajský soud zdůraznil odlišnou povahu správního řízení týkajícího se konkrétního přestupku oproti řízení, jehož předmětem je záznam bodů do registru řidičů. Zároveň krajský soud posoudil jednotlivé přestupkové bloky v rozsahu žalobních námitek, s nimiž se neztotožnil a dospěl k závěru, že pochybení tvrzená žalobcem neodpovídají skutečnosti (obsahu bloků). Ve vztahu k otázce předvídatelnosti správního rozhodování krajský soud uvedl, že žalobce nijak konkrétně nevysvětlil spojitost jím označených rozhodnutí jiných

správních orgánů s jeho osobou či projednávanou věcí, proto je třeba takovou námitku považovat za zcela abstraktní a obecnou, neboť nereaguje na skutkové okolnosti věci.

[3] Proti rozsudku krajského soudu žalobce (dále „stěžovatel“) brojí kasační stížností. V ní opět namítá, že jednotlivé přestupkové bloky nemohou pro obsahové vady (vymezené totožně jako v žalobě, tedy zejména nedostatečná identifikace stěžovatele, místa a času spáchání přestupku, právní kvalifikace nebo jednající úřední osoby) sloužit jako podklad pro záznam bodů do registru řidičů. Takové nedostatky nelze podle stěžovatele „omluvit“ odkazem na povahu řízení o námitkách, neboť v jejich důsledku bloky nesplňují požadavky plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný rozhodl v rozporu se zásadou legitimního očekávání, neboť jiné správní orgány postupují a rozhodují v obdobných věcech odlišně, konkrétně se zabývají způsobilostí dílčích bloků. Krajský soud tedy při zjišťování skutkového stavu porušil zákonná ustanovení o řízeních před správním orgánem, což mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci. Rovněž soud pochybil v tom, že zjištěný skutkový stav posoudil podle jiného právního předpisu, než který měl být užit, či jej nesprávně interpretoval.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby tedy byla přípustná, musí stěžovatel reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry. Nepostačuje proto, je-li kasační stížnost pouhým opakováním žalobních námitek. V takovém případě je nutným důsledkem její odmítnutí, přičemž vyzývat stěžovatele k odstranění této vady není v takové situaci namístě (viz usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud v tomto usnesení dále uvedl, že *„v kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. [...] smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přiléhavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.“* V usnesení ze dne 5. 11. 2020, čj. 7 Ads 243/2020-14, poukázal NSS při odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost na extrémní shodu kasační stížnosti s žalobou spočívající v tom, že *„stěžovatelka (resp. její advokát) převzala slovo od slova argumentaci obsaženou v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. V dokumentu učinila pouze „kosmetické úpravy“ tak, aby ze žaloby učinila kasační stížnost.“* Z judikatury NSS dále plyne, že pouhá citace zákonného ustanovení není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (viz např. rozsudky NSS ze dne 24. 10. 2004, čj. 1 Afs 47/2004-75, ze dne 22. 1. 2007, čj. 8 Afs 55/2005-74, anebo ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006-58).

[7] Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá, než po podrobném seznámení se s textem kasační stížnosti konstatovat, že ačkoliv je dosti rozsáhlá (11 stran textu), z drtivé většiny se jedná o pouhé zkopírování textu žaloby bez jakéhokoliv zpochybnění toho, jak se s uplatněnými žalobními body vypořádal krajský soud. Pokud se tedy s námitkami stěžovatele již konkrétně vypořádal krajský soud a stěžovatel je výslovně vůbec nijak nezpochybňuje, pouze setrvává na zopakování žalobních tvrzení, nelze takto koncipované námitky považovat za projednatelné. Proto se jimi Nejvyšší správní soud nemohl v řízení o kasační stížnosti zabývat.

[8] Ve velmi omezeném rozsahu, v němž se text kasační stížnosti odlišuje od dříve podané žaloby, resp. reaguje na napadený rozsudek krajského soudu, stěžovatel předestřel jen natolik obecná a vágní tvrzení, která za kasační námitky nelze vůbec považovat. Pakliže uvádí, že krajský

pokračování

soud ve věci aplikoval nesprávný právní předpis či jej nesprávně interpretoval, není vůbec zřejmé, v čem takové pochybení konkrétně shledává, jaký předpis (a ve vztahu k jaké otázce projednávané věci) krajský soud užít měl či neměl anebo v čem přesně mělo být právní posouzení věci nesprávné, resp. nezákonné. Žádné takové námitky stěžovatel v kasační stížnosti nevznáší, přičemž otázku nesprávného právního posouzení věci nelze bez dalšího vztáhnout k jiným (krajským soudem vypořádaným) námitkám. Je totiž úkolem stěžovatele, aby kasační stížností vymezil rozsah a důvody, podle nichž má Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí správního soudu nižší instance přezkoumávat (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Za naprosto irelevantní pak Nejvyšší správní soud považuje (opět zcela obecnou a vágní) námitku, že krajský soud porušil „*zákon v ustanovení o řízeních před správním orgánem*“. Jestliže tím chtěl stěžovatel říci, že krajský soud postupoval procesně nesprávně, lze k tomu jen poznamenat, že krajský soud při své rozhodovací činnosti správním orgánem není. Nadto stěžovatel opět ani neuvedl, v čem konkrétně měl takový nesprávný procesní postup spočívat. A pokud tímto tvrzením chtěl naopak stěžovatel zdůraznit, že krajský soud nesprávně zohlednil právní předpisy při přezkumu procesního postupu správních orgánů v předcházejícím řízení, ani v tomto ohledu nepředestřel žádné podrobnosti, z nichž by tvrzené pochybení mělo plynout. V tomto ohledu lze uzavřít, že není úkolem Nejvyššího správního soudu, aby za účastníky řízení domýšlel námitky, které jsou zcela bezobsažné a nepřesně vyjádřené.

[9] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatele upozornil již krajský soud (s ohledem na pojetí a obsah žaloby, která rovněž na rozhodnutí žalovaného spíše nereagovala a opakovala námitky uplatněné dříve v odvolání), že kvalita podání předurčuje způsob, jakým se správní soud bude věcí zabývat. Přesto však způsob, jakým zástupce stěžovatele koncipoval kasační stížnost, nutně musel vést k jejímu odmítnutí, neboť se její obsah zcela míjí s tím, jaké požadavky na kasační stížnost klade soudní řád správní a judikatura Nejvyššího správního soudu. Ten již dříve podotkl, že řízení o kasační stížnosti nemůže být „*jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o toméž*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, čj. 1 Afs 44/2019-41).

[10] Z výše popsaných důvodů tak Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s.

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Podle § 10 odst. 3 poslední věty zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, *byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek*. Proto soud současně rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku stěžovateli, a to k rukám jeho zástupce ve lhůtě 30 dnů (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. července 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu